

In de bandensporen van Johan van de Velde

Gek ben je eigenlijk, heb je net drie heuveltjes in Limburg weten te beklimmen, denk je in al je jeugdige overmoed dat een weekje fietsen in de Italiaanse Alpen ook wel een leuke wijze van vakantie vieren zal zijn. Het is als je eigen dijen vergelijken met die van Cancellara, het slaat eigenlijk nergens op. Maar ja, je hebt nu eenmaal betaald, dus hollands als je bent reis je toch op een zeer vroege zondagmorgen in juni af naar skidorp Bormio.

Natuurlijk, trainen moet je, want je komt echt niet vanzelf zo'n stuk uit de kluiten gewassen rots op. In de wintermaanden kleumen in de Veluwe bossen op de MTB (mountainbike is zo misplaatst in ons vlakke achterland, muddy terrain bike is veel toepasselijker), maar gelukkig kan ik tijdens familiebezoek op het zuidelijk halfmond lekker rondtoeren in zonnige omstandigheden. Ervaren klimgeiten hameren erop dat je veel kilometers moet maken, dus maak ik zaterdag na zaterdag de Veluwe wegen onveilig en insiders weten dat overstekende bomen dit gerust serieus mogen nemen

What's in a name?

Alle cols hebben namen en die worden vaak met ontzag uitgesproken maar ook regelmatig verbasterd. Zo denk ik dat de door de heroïsche beelden van de in korte mouwtjes in de sneeuw voortploeterende Johan van de Velde in Nederland wereldberoemd geworden berg vernoemd is naar zo'n suf huisdier dat in een kooitje alleen maar door blijft rennen in een looprad zonder een meter vooruit te komen. Dat laatste klopt overigens wel, je hebt niet echt het gevoel hard vooruit te komen op de Gavia. Of ben ik nou in de war met een hamster?

Nog een mooie, de ochtend voor het beklimmen van de Mortirolo, Italiaans voor Passo di Foppa, is het opmerkelijk stil in de ontbijtzaal, strakke koppies verraden een zekere angst voor deze berg. Zou de naam een samenstelling zijn van "morte" en "Rolo"? Beloofd weinig goeds, een combinatie van de "dood" en het snoepje waardoor je steeds moet denken aan een hengst voor je kop van een olifantenslurf. Zeg maar een variant op de man met de hamer, een fenomeen dat zeker niet onbekend is op de Muurtirolo. En wat dacht u van de berg die beroemd is om z'n 48 bochten? Op de heenreis met de auto daalt de moed bij het ronden van elke bocht sneller in de schoenen dan de auto naar boven kan rijden, die naam klopt niet, die chaotische Italianen zijn vast een "i" vergeten, dit is niet de Stelvio, dit is de Steilvio. De vermetelen die toch genoeg moed en wilskracht hebben weten op te brengen om in 25 kilometer terug te tellen van 48 naar 1 komen met nog een variant: Stervio!

Maillot aux pois of voiture de balai?

De grote vraag is, hoe pak je dat aan, je eerste berg beklimmen. Simpel, zeggen de ervaringsdeskundigen, je moet gewoon in je eigen ritme naar boven rijden. Maar hoe weet ik nou de eerste keer wat mijn eigen ritme is? Op reserve rijden, nog zo'n goed bedoeld en gelukkig gratis advies.

Ik ben geen auto, ik heb geen benzine-meter die aangeeft hoeveel kilometer ik nog kan rijden voordat mijn tank leeg is. Dat blijkt ook wel tijdens de tweede beklimming van de Gavia, geen benzine meer waardoor de Ridder-bus z'n debuut kan maken als bezemwagen.

Klimmen is inderdaad heel anders dan kilometers achter elkaar kop over kop scheuren door de polder of op de toppen van je zenuwen de smalle fietspaden richting Garderen en Uddel onveilig maken. Zoals iedereen bekruipt mij verschillende keren de vraag "wat doe ik in vredesnaam hier?" Gelukkig blijf ik niet de enige te zijn met aanvallen van doemdenken, Marktplaats zou vol moeten staan met fietsen die voor 5 euro worden aangeboden door andere Voekers. Anderen zouden bij aanwezigheid van een taxi op de top van de berg hun geliefde rijwiel met liefde in de sneeuw hebben achter gelaten, daar stond-ie toch al zo goed voor de gebruikelijke foto.

Tafels

Hoeveel is 30 x 27? Heel lang geleden heb ik in de 2^e klas (voor de jongelingen onder u, dat is tegenwoordig groep 4) op de Beatrixschool van juffrouw De Vries geleerd dat het goede antwoord hierop 810 is. Fout, fout, het goede mens had het helemaal fout, dat is 2,48 meter!!!!!! Tenminste, als je in wielerkringen verkeert. Dan gaat het natuurlijk over je verzet, je triple, het aantal tandjes en of je er wel genoeg hebt. Een enkeling blijkt er toch niet genoeg te hebben en maakt de plaatselijke uitbater van Ridder Tweewielers blij met onverwachte extra omzet. De gewenste triple blijkt in macholand Italië echter niet te koop, die is voor "donne"

Maar een Hollander in den vreemde laat zich natuurlijk niet met lege handen naar huis sturen en komt na een vermakelijke handen-en-voetenconversatie doodleuk terug met tandwielen waar een volwassen cirkelzaag jaloers op is. Boven komen zullen we.

Competitie

Inderdaad, boven komen zullen we en iedereen doet dit in haar of zijn eigen tempo. Doe je een uur over een beklimming, prachtig. Doe je er drie uur over, net zo bewonderenswaardig. VOEK is voor recreatieve fietsers, de Bormio-reis is ontdaan van enig wedstrijdelement, maar toch, maar toch

Het is bijvoorbeeld toch wel verschrikkelijk leuk om toch een keer eerder boven te komen dan je vriend die je eigenlijk altijd z'n rug heeft laten zien tijdens een beklimming. Ikzelf ben toch wel tevreden dat ik als eerstejaarsvoeker een aantal kilometervreters die door jarenlange ervaring haast wel vergroeid lijken met hun fiets een paar keer weet voor te blijven. Het valt ook op als iemand die normaal gesproken hoog in de apenrotsrangorde staat een keer achter een "ondergeschikte" boven komt. Wees eerlijk, natuurlijk was er een milde vorm van competitie, als was het maar met jezelf: haal ik de top in één keer of stap ik een keer af om te rusten of is dat m'n eer te na?

Nog zoiets, het geesteskind van John, het Klimgeitenklassement.

"Nee, geef ik niets om", een veelgehoorde opmerking, maar wel op de laatste dag nog een hupje meepikken om 's avonds met een grote grijns het bronzen certificaat in ontvangst te kunnen nemen.....

Nieuwe woorden

Nu het toch genoemd is, weet u het Nederlandse woord voor "drie kilometer afdalen en dan drie kilometer klimmen met onderweg stijgingspercentages van twaalf en veertien procent"? Nee, het is geen moeilijk lang woord, vrij naar John is dit domweg een "hupje". Van Dale is het hier niet mee eens en inderdaad, van een "sprongetje" word je lang niet zo moe en kost lang niet zoveel zweetdruppels.

Was het nou alleen maar fietsen, eten en slapen dat de klok sloeg? Nee hoor, ook de cultureel ingestelde mens kwam goed aan z'n trekken, Bormio beschikt over een prachtig beschilderde kerk en op de heenweg konden wij ons verdiepen in de Italiaanse hooicultuur. Bij ons gebeurt dat geheel mechanisch met grote landbouwmachines, in Italië worden opa, oma en de kinderen (zeker geen DS ...) het land op gebonjourd om te helpen het gedroogde gras netjes op een zweel te harken. Zweel? Zweet, dat ken ik en na deze week helemaal, maar zweel, nooit van gehoord. Dat is dan weer het voordeel dat mijn medepassagiers in de auto een authentieke Friese en Niekarkse boerenachtergrond hebben, leer je nog eens een nieuw woord: een regel van uit enige zwaden bijeengeharkt hooi.

Fawlty Towers

Nog meer cultuur, de Italiaanse eetcultuur, we waren tenslotte in pizza- en pastaland. Gelukkig had hoteleigenaar John Cleese zijn personeel geïnstrueerd dat ze pas mochten stoppen met het volscheppen van onze borden met pasta nadat wij "basta" hadden gezegd. Dat heeft-ie geweten, vooral de pasta was niet aan te slepen natuurlijk en ook de andere verrassingsgerechten (het Italiaans op de menukaart was natuurlijk lang niet altijd te ontcijferen door op "vlees, earoappels en groente" ingestelde Niekarkers) vonden gretig aftrek, zodat we na het diner lekker in de banken konden hangen voor de

dagelijkse fotoshow. Altijd amusant, die van inspanning vertrokken rode koppen afgewisseld met schitterende panoramas van de prachtige natuur.

Komisch duo

Vast onderdeel van het diner waren de vermakelijke onderbrekingen door onze eigen Levitan en Goddet, John en Fekko. Niet alleen hadden zij gezorgd voor een perfecte voorbereiding door het organiseren van een aantal informatie-avonden en door een waar bombardement van e-mails, ze hadden ook nog eens gezorgd voor fantastisch weer, het uitblijven van valpartijen en een gemoedelijke onderlinge sfeer. Als kers op de slagroom vergastten ze ons elke avond op interessante wetenswaardigheden, raadseltjes en op de felbegeerde Klimgeitencertificaten en, nog populairder, de Klimgeitensokken. Kortom, voor een 100% geslaagde fietsvakantie is er maar één alternatief: John en Fekko.

Frank Mooij